

La presidència compartida: un símbol de país

written by Carles Herèdia Crusells | 11 de desembre de 2017

Ja estem en plena campanya de les eleccions més excepcionals de la història. Res pot ni hauria de ser normal en l'actual context. Per això sorprèn veure algunes –encara que per sort no majoritàries– actituds partidistes dins del bloc republicà i democràtic i, fins i tot, sentir com algú aposta per “adquirir cultura de govern”. Senyors i senyores, aquestes eleccions no van d'això.

Aquestes eleccions van de derrotar el bloc del 155, de restaurar les institucions catalanes colpejades per un Estat antidemocràtic i de mantenir el compromís que es va adquirir amb la ciutadania en les eleccions lliures del 27S i en el referèndum de l'1-0. Són unes eleccions imposades i cap sobiranista no les hauria d'aprofitar per beneficis partidistes o per sumar quotes de govern, ja que si es fes això, s'estarien legitimant unes eleccions que no emanen de la voluntat democràtica dels catalans i que en condicions normals no s'haurien de celebrar.

Hauria d'estar assumit, doncs, més enllà de les simpaties polítiques de cadascú, que l'actual president és Carles Puigdemont, almenys fins que lliurement el Parlament convoqui unes noves eleccions. Dit això, hem de tenir clar que estem en una situació d'enfrontament total amb l'Estat i, per tant, hem d'actuar amb intel·ligència i amb una estratègia ben trenada. No ens convé que Puigdemont viatgi de nou a Catalunya per a prendre possessió del càrrec perquè seria empresonat només passar la frontera. I la història i l'experiència de les lluites polítiques ens ha ensenyat que tothom és més útil –i feliç– lluitant al carrer, encara que sigui a l'exili, que tancat en una presó.

Justament allà hi és un dels altres grans actius, i gran persona, de l'independentisme: Oriol Junqueras. Aquesta malaurada situació obre la porta, però, a una possibilitat que atorgaria un gran simbolisme a la lluita per la República i per la llibertat dels presos polítics: investir-lo president. Un govern d'ERC i JxCAT, amb el suport intern o extern de la CUP, amb una presidència compartida formada per Oriol Junqueras, investit segons la legalitat vigent, i Carles Puigdemont, president legítim i a qui se cediria la representació institucional en el discurs d'investidura. Catalunya tindria dos presidents, un a la presó i l'altre a l'exili, oferint un missatge al món de fermesa i voluntat democràtica. I també convertint el nou escenari en un malson per l'Estat espanyol, que veuria com la seva imatge autoritària s'escampa arreu.

A més, aquesta estratègia permetria a Junqueras sortir unes hores de la presó per assistir a la sessió d'investidura del Parlament, oferir-hi el discurs i sortir-ne vencedor. Una altra gran mostra de simbolisme, i amb la legalitat emparada pel precedent de Juan Karlos Loldi al Parlament Basc l'any 1987.

Per assolir tot això cal, però, que tothom es posi mans a la feina i que la societat i els partits republicans mobilitzem i convencem a tots i cadascun dels demòcrates d'aquest país de cara al 21D. Necessitem com a mínim 69 diputats, un més que la majoria, per a garantir així les votacions quan en Junqueras no hi sigui. Però sobretot necessitem també voluntat política i fermesa dels partits independentistes, i una aposta clara per a mantenir la lluita per la República. Perquè l'alternativa a això, senyors i senyores, no és cap altra que l'autonomisme, i aquí sí que s'entenen i hi entren els partidismes, les quotes de poder i la voluntat de gestionar les engrunes d'una Comunitat Autònoma.